

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA ZA TREST

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA
ZA TREST

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2021 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Rudolf Řežábek, 2023

Cover photo © Victor Moussa, Milena Vuckovic / Adobe Stock

ISBN 978-80-271-5036-6

Staré hříchy vrhají dlouhé stíny.

AGATHA CHRISTIE

PROLOG

Dívám se na chlapa, který zhroucený leží na gauči. Vlastně vypadá docela sympaticky. Černé vlasy má trochu rozčuchané a koutky úst mírně povytažené, jako by se usmíval. Pod světlou košilí se mu rýsuje vypracované tělo. Kdybych ho potkala někde na ulici, možná bych se za ním ohlédla nebo se třeba i dala do řeči. Kdo ví, co by se z toho vyvinulo. Muž si tiše povzdechne. Pátrám v jeho tváři po znamení, které by ho prozradilo, ale žádné temné tajemství není na první pohled patrné. Nikdo ho nevidí. Ještě že já o něm vím. Jsem ozbrojená. Každý má v sobě temnou stránku – někdy více, někdy méně zjevnou. Sáhnu mu do kapsy u bundy a vytáhnu koženou peněženku. Kůže je hladká a příjemná na dotek. Uvnitř je několik kreditních karet a přes tři sta eur. Spokojeně se usměju a shrábnu karty i peníze. Pak se podívám na fotku pečlivě uloženou v kapsičce za fólií. Muž se usmívá do fotoaparátu společně se svou ženou a hezkou blondátou dívkou. To je přímo vzorový rodinný snímek, napadne mě a zasunu jej nazpět. Peněženku nepotřebuju, ani občanku nebo řidičák. Jeho jméno si stejně

nepamatuju. Při seznámení mi určitě řekl falešné, to dělají všichni. Je mi to upřímně fuk.

Prohledám vnější kapsy bundy a opatrně mu sáhnu do kalhot. Zacinká několik mincí. Narazím na hebký papír, pravděpodobně kapesník, a raději ho nechám být. Nevypadá to, že by ten muž měl u sebe ještě něco použitelného. Naposledy se mu podívám do tváře. Oči má stále pevně zavřené. Úsměv ze rtů zmizel. Určitě stráví ještě hodinu nebo dvě na potřísněné pohovce v téhle místnosti, která vtíravě voní vanilkou. Vedle dveří stojí osvěžovač vzduchu, který ale nedokáže překrýt tíživý pach zatuchliny, potu a tělesných tekutin. Vlastně ani nemusí, protože lidé, kteří sem chodí, nemají nijak zvlášť vysoké nároky. Majitel se už léta neobtěžuje vymalovat zažloutlé stěny, vyměnit nábytek nebo koberce plné štěnic. Není divu. Zaplatila jsem za tu místnost pouhých dvacet eur. Za takovou cenu se renovace rozhodně nevyplatí. Každému, kdo sem přijde, jde pouze o rychlé číslo a anonymitu. Co by si ta dívka na fotce asi pomyslela, kdyby věděla, co tady táta provádí? Nebo spíš co tu chtěl provádět. Samozřejmě se mě ani nedotkl, o to jsem se včas postarala. K. O. kapky v jeho skleničce ho vyřídily během deseti minut, dřív než jsem čekala. Minulý týden jsem takhle ulovila tlusťocha, který vydržel víc než dvakrát déle. Pořád ještě cítím na nadrech jeho mastné prsty. Ten hnusák u sebe neměl ani padesát eur a jeho kreditky taky nestály za řeč. Od té doby, co banky zpřísnily bezpečnostní opatření, mi chlápek, který ode mě odkupuje platební karty, neplatí ani polovinu. Je to čím dál náročnější fuška, hlavně proto, že hotovost je rok od roku vzácnější. Ale to mi může být nakonec jedno. Stejně

s tím chci skončit. Dělán to jen dočasně. Musím přece nějak přežít. Už v šestnácti jsem zdrhla z domova. Ubytovna, kam mě později strčil úřad péče o mládež, byla fakt šílená. Musela jsem odtamtud vypadnout a díky internetu jsem to o pár let později dokázala. Společně s Ivy. Když si na ni vzpomenu, hned mám slzy v očích. Ivy je mrtvá. Píchla si injekci do ruky a už se neprobudila. Teď nesmím brečet. Musím odtud pryč, než se ten chlap na gauči probere. Rychle stopím sklenky. I to mě naučila Ivy. Nezanechat po sobě žádné stopy. Moje nedbalost už mě přivedla za mříže. Ale znovu se to nestane. Každý otisk prstu by byl jako dáreček pro policii. Dopadli mě při krádeži. Skoro se mi povedlo zdrhnout s BMW, ale zbytečně jsem spěchala a nebyla jsem dobře připravená. Na třetích semaforech mě zastavili dopraváci. Ivy mi potom ukázala lepší obchodní model. Naposledy se otočím k chlapovi na gauči a vypadnu ze zatuchlé místnosti.

Chodba s tmavozeleným kobercem snad nebere konce. Nad hlavou mi blikají zářivky a jejich studené světlo zalévá stěny namodralým nádechem. Po těle mi naskočí husí kůže. Teprve teď si uvědomím, jak jsem utahaná. Pomyslím na tři sta eur, které jsem ukořistila, a usměju se. Peníze mi pohodlně vystačí na zbytek měsíce. Už si nebudu muset domlouvat další schůzku přes internet. Muži hledají rychlý, nekomplikovaný sex a přesně to jim slibuju. Sejdou se se mnou, já je omámím a vybilím jim kapsy. Nezbohatnu na tom, ale stačí mi to, abych si dala něco stranou. Dost na to, abych dokončila školu a něco se naučila. Třeba si jednou otevřu vlastní obchod. Kadeřnictví nebo malou kavárnu. Vlastní kavárna, ta představa se mi zamlouvá.

Na chvíli tyhle myšlenky potlačím, protože jsem dorazila na recepci. Přátelsky kývnu na chláпка za pultem a on mi pozdrav opětuje. Zná mě a ví, že můj zákazník přijde o něco později. Většina mužů si u něj nestěžuje. Stydí se mě udat. Přišli přece jen o menší hotovost a pár karet. To se dá skousnout, a hlavně utajit před manželkou. Vlastně to není tak špatný džob, pomyslím si, když se opřu do těžkých skleněných dveří a vyjdu na ulici. Okamžitě si rukama obejmou ramena. Ledový vítr je všudypřítomný. Mám na sobě jen tenký kabát. Rychle přeběhnu přes ulici, která je v tuto hodinu opuštěná. Rozhodnu se vzít to zkratkou přes park. Ušetřím tím deset minut. V lodičkách na vysokém podpatku se mi ale moc dobře nejde. Přesto se snažím zrychlit. Nade mnou se pohupují koruny stromů. Měsíc osvětluje cestu, ale zároveň vrhá stíny, které kolem mě tančí jako duchové. Ohlédnu se, ale nikdo mě nesleduje. Jsem sama, alespoň kam až dohlédnu. Přesto se mi rozbuší srdce. Ještě trochu přidám do kroku a obezřetně sleduju okolí. Aspoň že jsem se už zahřála. V tomhle parku se často potloukají bezdomovci nebo narkomani. Nechci se s nikým takovým setkat. Mám za sebou skoro půlku cesty. Předě mnou je fontána, která tvoří střed zelené plochy. Na okraji vodní nádrže odpočívají mohutní kamenní lvi s doširoka otevřenými tlamami. V létě z tlam tryskají proudy vody a dopadají s cákáním do nádrže, ale v zimě se kašna nepoužívá. Ticho, které mě obklopuje, najednou působí strašidelně. Také vítr utichl. Jsem pořád nervóznější. Od jednoho ze lvů se odpoutá stín. Zamžourám a nejprve mě napadne větev pohupující se ve větru. Stromy se ale nepohybují. Vzduch skoro znehybněl, ale ten stín ne. Blíží se ke mně. Prudce uhnu doleva.

To by mi ještě tak chybělo, aby nějaký feťák somroval o pár drobných. Chlap se zastaví. Cítím, jak na mě zírá, a snažím se ho co největším obloukem obejít. Hlavně odtud vypadnout. Už mě bolí nohy, ale teď nemají nárok na odpočinek. A pak zaslechnu kroky. Jeho kroky, které se pořád blíží. Rozběhnu se a zoufale se rozhlížím po okolí. Mám toho chlapa teď přímo za sebou. V zátylku cítím jeho horký dech.

„Vypadni odtud!“ zaječím. To už mi ale silnou rukou zakryje ústa. Když mě neznámý strhne k sobě, ztichnu a zírám na noční oblohu.

„Ještě jsme neskončili,“ zasyčí mi do ucha a ve stejném okamžiku, kdy ho poznám, se všechno kolem mě ponoří do ledové temnoty.

1

Julia se usmála a objala Floriana kolem ramen.

„Ty jen chceš, abych si oblékla tu noční košili od tebe,“ škádlila ho a chtěla vystoupit z auta. Florian ji však pevně chytil za ruku.

„Chci, abys dneska v noci zůstala se mnou. A víš co? Toudím po tobě i bez toho nepochybně velmi vzrušujícího prádélka.“ Přitáhl si ji k sobě a políbil ji na rty. „Nemůžu se tě totiž nabažit.“

„Jsi mizera,“ odpověděla Julia. „Většinu dne strávím na pitavně. Jsi si jistý, že mě potom pozveš k sobě domů?“

Florian si teatrálně povzdechl. „To není problém. Pokud ti nevadí, že několik příštích hodin strávím výslechy sériových vrahů. Snad to na mně nezanechá stopy.“ Rozpustile se ušklíbl a pustil ji. „Uvidíme se večer.“

Julia vystoupila z jeho auta a sledovala, jak odjíždí. Poté se otočila a vešla do Ústavu soudního lékařství v Kolíně nad Rýnem, který už téměř rok vedla. Funkci převzala po svém bývalém šéfovi Manfredu Holstenovi, který odešel do důchodu.

Naštěstí jí čas od času vypomáhal s pracnou administrativou. V tomhle ústavu bylo víc formulářů a hlášení, než si kdy dokázala představit.

Pospíchala dlouhou chodbou do své kanceláře. Naštěstí dnes nic takového nebylo na programu. Raději pracovala u pitevního stolu a dělala něco, co mělo v jejích očích smysl. Nemohla sice nikomu vrátit život, ale obvykle dokázala zjistit, proč dotyčný zemřel. Příbuzným poskytovala odpovědi a policii cenné indicie k dopadení pachatele. Rázně otevřela dveře předpokojie své kanceláře a okamžitě se zarazila, když uviděla varovný výraz sekretářky.

„Pan Möller čeká ve vaší kanceláři. Rád by s vámi na chvíli mluvil,“ zašeptala Kerstin Brandtová a kývnutím ukázala na dveře.

Julia se zamračila. Christian Möller byl mladý státní zástupce, který nastoupil na kolínské státní zastupitelství teprve před několika týdny. Vlastně na něj neměla čas, ale škvírou ve dveřích zahlédla jeho bledou tvář. Vypadal napjatě. Nejspíš ho sem poslal jeho šéf, vrchní státní zástupce Kreitz. Tušila, o jaký případ jde.

„Dobré ráno, pane Möllere,“ pozdravila ho a posadila se vedle něj ke konferenčnímu stolu.

„Pan Kreitz mi poslal zprávu o případu Vlčího muže. Chce kopii kompletních nálezů a ptá se, zda existují nějaké jednoznačnější indicie o znásilnění.“

„Případ Vlčího muže? Tak teď tu kauzu nazýváte?“ Julia zavrtěla hlavou. Kdo vymyslel tak strhující název? Podívala se na Christiana Möllera a přemýšlela, jestli s tím nápadem přišel on.

Möller trochu bezmocně pokrčil rameny. „Pachatel nosí při

znásilňování žen vlčí masku. Napadlo nás, že Vlčí muž by bylo vhodné pojmenování pro speciální vyšetřovací jednotku.“

A tisku se to bude líbit, dodala Julia v duchu, ale neřekla nic. Nechtěla se vměšovat do záležitostí státního zastupitelství – a už vůbec ne do těch, které se týkají Björna Kreitze. Vrchní státní zástupce byl známý svou jízlivostí.

„Jak víte, na tomto případě pracuje můj kolega doktor Neumann. Já jsem samozřejmě v obraze. Vypracoval velmi podrobnou zprávu a v samostatné příloze shrnul všechna zjištěná fakta,“ vysvětlila Julia.

„Pan Kreitz by byl rád, kdybyste se na ten případ podívala i vy. Potřebuje něco předložit soudci. Konečně máme podezřelého. Ten ale všechno popírá, a přitom důkazy jsou zdrcující.“

Julia si posunula brýle na špičku nosu a svařila čelo. „Jestli jsou důkazy tak dobré, tak přece ode mě nic dalšího nepotřebujete. Ostatně o závěrech doktora Neumanna nemám sebemenší pochybnosti. Stále platí, že znásilnění nebyla jednoznačně prokázána. Doktor Neumann nenašel stopy spermatu ani odpovídající zranění v oblasti pochvy. Je mi líto, že z forenzního hlediska nemůžeme přispět více. V tomto případě se budete muset spolehnout na výpovědi svědků a další důkazy. Dejte mi vědět, kdyby ve zprávách chyběly nějaké laboratorní výsledky. Moje sekretářka vám je obstará.“

Christian Möller sklopil oči. Na krku mu naskákaly červené skvrny.

„To bohužel není uspokojivé,“ zamumlal trochu bezmocně.

Když znovu vzhlédl, Julia si všimla, jak je mladý právník nervózní. Zvedla smířlivě ruce.

„Poslyšte, já jsem ty případy s doktorem Neumannem probrala. Nemohl potvrdit, že by některá z těch tří žen byla znásilněna. Máme podezření, že byly uspány K. O. kapkami. Bohužel jsme v jejich krvi, moči ani vlasech tuto látku nenašli. V krvi a moči je prokazatelná maximálně dvanáct hodin a ve vlasech se dá v podstatě zjistit pouze pravidelná konzumace. To však není tento případ.“

„S takovou odpovědí se k panu Kreitzovi nemohu vrátit. Poslal mě za vámi hlavně proto, abychom se konečně dobrali něčeho použitelného.“

„Je mi jasné, co byste potřebovali,“ ujistila ho Julia. „Víte co? Ať mi Björn Kreitz klidně zavolá a já mu vysvětlím podrobnosti osobně. Souhlasíte?“

Mladý státní zástupce váhavě přikývl, nakonec se zvedl a vyšel z kanceláře. Julie se zhluboka nadechla. Vrchnímu státnímu zástupci sdělí svůj názor pěkně od plic, jestli jí zavolá. Co si Björn Kreitz myslí o tom, jak to tady chodí? Nemůže přece zpochybňovat kompetenci doktora Neumanna. Povzdechla si. Vrchní státní zástupce neměl svou pověst pro nic za nic. Neměla by se rozčilovat. Nakonec totiž nejspíš odvádí dobrou práci.

Energicky vstala a zašla do předpokoje. „Lenja už na mě určitě čeká.“ Kývla na sekretářku a spěchala šedivou chodbou ústavu soudního lékařství k pitevnám.

Její asistentka Lenja Nielsenová stála v kompletním pracovním obleku u jednoho z pitevních stolů a rozepínala zip pytle na mrtvoly. Světlé vlasy jí zcela zmizely pod modrou plastovou čepicí a polovinu obličeje zakrýval štít. Když si všimla Julie, zarazila se.

„Tady jsi,“ pronesla s lehkým finským přízvukem. „Myslela jsem, že máš ještě práci, a tak jsem se chtěla pustit do vnějšího ohledání mrtvoly.“

Julia obrátila oči v sloup a pozdravila Lenju kývnutím hlavou. „Nový státní zástupce Christian Möller chtěl víc podrobností o případech znásilnění, kterými se zabývá doktor Neumann.“ Podívala se na pětatřicetiletého muže, který se objevil po otevření zipu. „Co víme o tomto případu úmrtí?“ zeptala se, protože na první pohled nerozeznala žádná zranění.

Lenja odstranila pytel, takže nebožtík ležel před nimi nahý. „Zhroutil se v kanceláři, přímo před zraky svých kolegů. Ten muž byl advokát. Příbuzní se domnívají, že šlo o vraždu. Policie chce proto jasný závěr.“

„Vražda?“ Julia zavrtěla hlavou a podívala se na štíhlé tělo.

„Odpovědný kriminální komisař mi oznámil, že v advokátní kanceláři došlo ke sporu. Zesnulý se měl stát společníkem. Nejspíš tam ale byl i nějaký další netrpělivý uchazeč, který mu údajně něco nasypal do kávy. Zpráva z laboratoře, kde prozkoumali šálek, je už k dispozici. Žádný jed ani nic podobného se však nepodařilo zjistit.“

„Rozumím,“ odpověděla Julia a prohlížela si mrtvé tělo. Navenek vypadalo zcela netknuté.

„Působí docela atleticky a je štíhlý. Je dost nepravděpodobné, že by zemřel přirozenou smrtí,“ konstatovala Julia.

„To je pravda. Hned mu odeberu krev a také vzorek vlasů. Čím dříve se to dostane do laboratoře, tím lépe.“ Lenja sáhla po injekční stříkačce, ale náhle se zarazila a několikrát si promnula čelo. „Myslím, že jsem to včera přehnala s alkoholem,“

poznamenala a v tu chvíli si Julia všimla, jak je asistentka bledá.

„Nechceš si dát pauzu?“ nabídla jí Julia. „S tím mrtvým si poradím sama.“

Lenja však zavrtěla hlavou. „Ne, v žádném případě. Kdo může pařit, musí umět i vzít za práci. Marcel se u mě včera objevil s lahví šampaňského a ta poslední sklenka byla asi už moc.“

Něco v Lenjině hlase přimělo Julii zpozornět. Její finská asistentka patřila – na rozdíl od ní – k vysloveně společenským lidem. Lenja se ráda bavila a užívala si života, zejména se svým přítelem Marcelem. S tímhle studentem medicíny se chtěla brzy nastěhovat do společného bytu.

Lenja si povzddechla. „Myslím si, že Marcel má nějaký problém s alkoholem,“ vytrysklo z ní znenadání.

„A to si myslíš jenom kvůli jedné lahvi šampaňského?“ Julia si vzpomněla na četné alkoholiky, kteří jí už skončili na pitevním stole. Většina z nich byla závislá na tvrdém alkoholu.

„Já nějak nevím,“ zamumlala Lenja, zatímco odebírala mrtvole krev. „Je to jen pocit, protože bez alkoholu už spolu nestrávíme ani jeden večer. Marcel se samozřejmě neopije do nemoty, ale bez dvou tří skleniček působí nějak neklidně. Po první sklence se jeho nálada znatelně zlepší.“

„Někteří studenti medicíny to rádi přehánějí,“ připomněla Julia a otevřela mrtvole hrudník. Přeřezávala jednotlivá žebra, dokud se neobjevily plíce a srdce. „Mluvila jsi s ním o tom?“

Lenja pokrčila rameny. „Ještě jsem nenašla tu správnou chvíli. Asi není skutečný alkoholik, ale zdá se, že má k tomu sklony.“

Julia chápala, co tím Lenja myslí. Existovali lidé, kteří

nedokázali příliš odolávat pokušení. To, že Lenja s Marcelem o tomto tématu nemluvila, ji však překvapilo. Lenja obvykle nešetřila slovy a platilo o ní, že co na srdci, to na jazyku.

„Podívej se na ty koronární tepny,“ upozornila a ukázala na tepnu, která vycházela z plicní tepny a vedla do srdce. „To je vrozená vada, která je velmi vzácná.“ Podívala se na Lenju. „Ten muž nebyl otráven. Zemřel na náhlou srdeční příhodu.“

Lenja si anomálii prohlédla. „Jak se s touto srdeční vadou vůbec mohl dožít takového věku?“

„To se v některých případech stává. U těchto lidí se neobjeví žádné příznaky, ale pokud se dlouhodobě věnují přílišné fyzické aktivitě nebo jsou ve velkém stresu, může taková vada vést k srdeční insuficienci, která někdy končí fatálně.“

„Takže opravdu jenom zkolaboval?“

Julia přikývla. „Abych se vrátila k tvému problému. Zlikviduj ve svém bytě všechn alkohol. Určitě si pokaždé nějaký nepřinese. Pak uvidíš, co bude dál.“

Lenja si zhluboka povzdechla. „To je právě ono. Přesně to jsem udělala. Druhý den stál u dveří s další lahví šampaňského.“

„Chtěli jste snad něco oslavovat?“ Julia se zadívala na Lenju, která vypadala nesmírně zarmouceně. Vtom jí zazvonil mobil. Julia letmo pohlédla na displej a stáhla si rukavici, když viděla Florianovo jméno.

„Julie?“ zeptal se Florian a cosi v jeho hlase způsobilo, že byla okamžitě ve střehu. „Vím, že máš určitě práce nad hlavu, ale potřebuju tě tady. Musíš se podívat na jednu mrtvolu. Je to fakt naléhavé.“

2

Ústav soudního lékařství v Kolíně nad Rýnem se nacházel na dopravní tepně Melatengürtel vedle obrovského hřbitova. Julia odtud odjela svým staříčkým golfem, který chtěla už léta vyměnit. Po chvíli odbočila na silnici, která vedla do rozlehlého průmyslového areálu. Projížděla kolem sběren šrotu a prodejců ojetých aut, kteří inzerovali výhodné nabídky, a podél polorozpadlých továrních budov, které už dávno měly svá nejlepší léta za sebou. Rezavá cedule ukazovala cestu k továrně na lepenkové krabice. Proti šedé zimní obloze, jejíž hustá mračna dnes nepropouštěla ani paprsek slunce, se jako mrakodrapy tyčily tři obrovské zrezivělé nádrže. Venku mrzlo. Topení v autě marně bojovalo s chladem. Naštěstí Julia a Lenja měly na sobě vatované zimní kabáty.

„Určitě je to tamhle vpředu,“ poznamenala Lenja vzrušeně a třela si ruce.

Julia ji nechtěla nechat v ústavu. Její rozhodnutí vlastně při současném pracovním vytížení nedávalo smysl, ale na druhou stranu Lenja vypadala tak nešťastně, že by jí možná přišlo vhod

nějaké rozptýlení. Navíc Lenja milovala práci v terénu a pitvu zesnulého právníka ochotně převzal doktor Neumann. Julia až příliš dobře znala pochybnosti, které s sebou přinášela láska. Momentálně byla v sedmém nebi, ale to se mohlo každým dnem změnit. Společné bydlení s Florianem pro ni stále nepřicházelo v úvahu, ale aspoň si u něj prozatím uložila nějaké osobní věci. Kupodivu se cítila dobře, tak nějak správně. A trochu si u Floriana začínala připadat jako doma. Vrhla letmý pohled na Lenju, která upřeně zírala na policejní pásku. Ještě před pár týdny její asistentka hořela láskou k Marcelovi. Ale mezitím se muselo něco stát. Julia si jen těžko dokázala představit, že by to bylo jen kvůli jeho konzumaci alkoholu. Znělo to spíš jako záminka, i když si toho Lenja nemusela být vědoma.

Zaparkovala auto na zpevněné krajnici před červeno-bíle pruhovanou páskou. Na ploše před nimi se nacházely v dokonale vyrovnaných řadách stovky kontejnerů, které se daly docela levně pronajmout jako skladovací prostory. Areál vypadal téměř jako malé městečko. Julii zajímalo, co lidé v těchto kontejnerech uchovávají. Ona sama neměla sklon hromadit a sbírat věci. Ve vlastním sklepě skladovala nějaké nářadí a jízdní kolo, nic víc.

Vystoupily z auta a okamžitě se jich ujala policistka.

„Vy jste z ústavu soudního lékařství?“ zajímala se mladá žena a nechala si ukázat průkazy.

„Jděte až ke kontejnerům a odbočte ve třetí řadě. Mrtvou našli na konci cesty.“

Julia a Lenja si to namířily přímo udaným směrem. Už zdálky viděly Floriana, který se svým kolegou Martinem Saathoffem stál před otevřeným tmavomodrým kontejnerem. Kolem obou

mužů se činorodě hemžili technici ze zajišťování stop v bílých ochranných kombinézách. Fotograf pořizoval jeden snímek za druhým. Dva dopravní policisté přehrazovali výstražnou páskou zadní část kontejnerového areálu.

„Nechte mě jít. Nemám s tou mrtvou nic společného!“ zařval znenadání trochu podsaditý muž s pleší a plnovousem, kterého si Julia předtím vůbec nevšimla. Zavrával o krok nazpět, pak vrhl na Floriana vzteklý pohled.

„Jen klid,“ zareagoval Florian a krátce přes rameno kývl Julii a Lenje na pozdrav. „Musíme zaznamenat vaši svědeckou výpověď. To neznamená, že jste podezřelý. Našel jste ale v noci mrtvolu a zavolał policii.“

„Že jsem radši nedržel hubu,“ zavrčel muž a plácl se dlaní do čela. „Vyrozuměl jsem vás, protože jsem chtěl vysvětlit, že nemám s touhle záležitostí co do činění.“

Florian si ztěžka povzdechl. „Musím přesně vědět, kde jste přešel plot a jak jste otevřel kontejner. Každý detail by pro nás mohl být důležitý.“

„Ale je vám jasné, že jsem nic neukradl. Jen jsem vylomil visací zámek a pak jsem ucítil ten podivný zápach. Uviděl jsem mrtvou ženu a okamžitě vám zavolał.“

„My jsme z mordparty. Kvůli vloupání vás vyslechnou jiní kolegové. Já vás jen prosím, abyste nám pomohl,“ vysvětlil mu naléhavě Florian.

„Tak dobře, ukážu vám, jak jsem to udělal,“ zamumlal konečně vousáč a ukázal na vysoký plot obklopující celý areál.

Florian se otočil k Julii. „Promiň prosím, že je to tady teď trochu chaotické. Mrtvola leží v kontejneru. Můžete ji prohlédnout,

fotograf by už měl být hotový.“ Usmál se na ně a kývl hlavou směrem k otevřeným modrým dveřím. „Martin vám ukáže to nejdůležitější. Jakmile tady skončím, přijdu za vámi.“

„Dobře, tak zatím,“ odpověděla Julia a otočila se ke kontejneru. Lenja a Martin Saathoff ji napodobili.

„Okamžik, prosím,“ ozval se fotograf a vypnul osvětlovací lampy. „Pořídil jsem ještě pár záběrů pro jistotu. Teď už můžete dovnitř.“ Vyšel z kontejneru a uvolnil pohled na mrtvolu.

„Díky,“ zamumlala Julia a upravila si brýle. Zastavila se na schůdku před dveřmi kontejneru a nejdřív si prohlédla vnitřní prostor, jehož stěny byly bezezbytku polepené modrou fólií. Do nosu ji udeřil kovový pach krve. Interiér kontejneru připomínal mučírnu. Vedle zrezivělého lehátka, na kterém ležela spoutaná mrtvola, stál stolek s různými chirurgickými nástroji. Hrudník, paže a nohy oběti znehybnilo několik širokých kožených řemenů. Mrtvá byla oblečená – měla na sobě dlouhé černé kalhoty, světle hnědé kožené kotníkové boty a teplý svetr. Skoro to vypadalo, jako by si ta žena na chvílku lehla. Krvavé skvrny na límci, lehátku a podlaze to však popíraly. Vyhaslé oči nebožky bezduše civěly na strop. Dolní čelist jí poklesla, takže ústa byla otevřená jako při bizarním výkřiku. Na hlavě měla tmavě červenou čepici. Julia odhadla věk mrtvé ženy na necelých třicet let.

„Odkud pochází ta krev?“ zajímala se Lenja.

„Není jí moc,“ konstatovala Julia a přistoupila blíže k lehátku. Zadívala se na ženinu hlavu, pod kterou se vytvořila malá kaluž krve.

„Na stole leží nástroje. Jsou zakrvácené. Vycházíme z toho, že byla usmrcena tady uvnitř,“ ozval se Martin Saathoff a zamyšleně

si kroutil špičku kníru. Zčásti už prošedivělé vlasy mu trčely všemi směry, jako by právě vstal z postele. „Důvod, proč jsme vás zavolali, se však nachází pod vlněnou čepicí. Florian ji jen trochu nadzvedl. Bude nejlepší, když se podíváte samy.“

Julia přikývla a opatrně nahlédla pod čepici. Objevily se krátké blondáté vlasy. Saathoff si slyšitelně odkašlal a zůstal stát ve vchodu do kontejneru. Julia se na něj podívala. Připadalo jí, jako by v obličeji trochu zezelenal. Znovu se soustředila na hlavu mrtvé ženy a okamžitě poznala, co oba muži viděli. Něco nebylo v pořádku s uchem. Spatřila stehy obklopující celé ucho. Z míst vpichů prosakovala krev. Stehy namodralou nití byly ledabylé a vpichy se nacházely v dost nepravidelných vzdálenostech. Julii však vyvedlo z míry něco jiného. Nevěřicně zkoumala ucho, které se na první pohled vůbec nehodilo k lebce.

„Panebože!“ zamumlala a pokynula Lenje, aby přistoupila blíž. „To není její ucho. Velikostí se podle mého názoru hodí spíš k nějakému muži.“ Spěšně obešla lehátko a prohlédla si druhé ucho.

„Tyhle uši nepatří mrtvé,“ konstatovala šokovaně. „Pachatel je té ženě přišel. Vzhledem k velikosti tipuji, že to jsou mužské uši, a navíc mi stupeň jejich rozkladu připadá mnohem pokročilejší než v případě oběti. Nevyteklo příliš mnoho krve, a tak předběžně vycházím z toho, že pachatel uši amputoval až post mortem a poté přišel ty cizí.“ Julia vzhlédla a podívala se na Martina Saathoffa. „Bože, napadá mě, co se asi stalo s mužem, kterému patří tyhle uši.“

Saathoff si přestal kroutit knír a nasucho polkl, přičemž mu ohryzek viditelně poskočil nahoru a dolů.

„Myslíte, že existuje další oběť?“

Julia pokrčila rameny a ulpěla pohledem na bezkrevných uších, které už začínaly šedivět. „To nevím. Mohu jen říct, že jde o skutečné lidské uši. Trochu vypadají, jako by byly naložené ve formaldehydu. Laboratoř nás bude informovat, je-li to tak a jestli pocházejí od muže, nebo ženy.“

„Na co vlastně zemřela?“ zeptala se Lenja a zadívala se na svetr oběti. „Nikde nevidím žádná smrtelná zranění.“

Julia se znovu obrátila k nebožce. Přeřízla kožené řemeny a vyhrnula svetr nahoru. Ukázala se černá podprsenka. Hrudník byl zcela nedotčený. Otočily ženu na bok, aby si prohlédly záda oběti. Ani tam neobjevily žádná poranění.

„Amputace uší nemůže být v žádném případě příčina smrti,“ zamumlala Julia a nadzvedla oční víčko oběti. „Nikde nevidím petechiální výrony ani stopy po škracení na krku.“ Posvítla si baterkou hluboko do jícnu oběti. „Nejsou patrná cizí tělesa, která by bránila přístupu kyslíku. Násilný účinek střelné zbraně, nože nebo jiného předmětu je vyloučený. Obávám se, že musíme pitvat, abychom zjistili příčinu úmrtí.“

„Taky se domníváte, že tu ženu zavraždili v tomto kontejneru?“ zeptal se Martin Saathoff.

„To nevím,“ odpověděla Julia. „Neviděla jsem zatím stopy smrtelného násilí, takže mohla být i otrávena nebo jí někdo přitiskl na ústa a nos polštář nebo přikrývku. K tomu by ovšem mohlo dojít kdekoli.“ Ohlédla se na stůl s nástroji. „Tamhle pravděpodobně leží jehla a nit, kterými byly ty uši přišité. A jeden ze skalpelů asi posloužil k amputaci.“ Na chvíli se zarazila, protože ji napadlo něco důležitého. „Našli technici ze zajišťování stop amputované uši oběti?“

Saathoff zoufale vytřeštil oči a vyřítil se z kontejneru. Ne-trpělivým mávnutím k sobě přivolal muže oblečeného od hlavy až k patě v bílém. Za chvíli se vrátil se svěšenými rameny.

„Nic,“ konstatoval. „V bezprostředním okolí se nepodařilo najít uši ani žádné stopy.“

„Rozumím. Počkáme tedy na pitvu a laboratorní výsledky.“ Zamyšleně zavrtěla hlavou. Často se stávalo, že ženy byly usmrčovány kvůli sexuálními motivům. Tahle mrtvá ale byla oblečená. Kalhoty řádně seděly, zip byl zapnutý a nikde nebyly patrné skvrny svědčící o tělesných tekutinách. Na první pohled to mluvilo proti znásilnění. I krev na límci svetru naznačovala, že vrah se nenamáhal se svlékáním oběti. Julia se sama sebe ptala, jestli v tom byl záměr, nebo zda si vrah jen počínal jako naprostý břídil.

„Zvláštní,“ prohodila. „Pachatel celý kontejner obložil fólií. Takže zřejmě dbá na čistotu. A pak zničí oblečení oběti skvrnami od krve. Není to rozpor?“

„Možná nesnáší pohled na nahé ženy,“ nadhodila Lenja zamyšleně. „Třeba je trochu prudérní nebo psychicky narušený. Vždyť to vypadá, že se jí ani nedotkl. Oběť nemá jedinou modřinu na rukou, na obličeji ani na krku. Copak se vůbec nebránila?“

„Nejspíš ne. Pravděpodobně byla omámená.“ Julia si prohlédla zápěstí oběti, ale rukávy svetru jí nevyhrnula. To udělá až na pitevně, kde je víc světla. Opatrně prohmatala kapsy kalhot mrtvé ženy.

„Nemá u sebe žádné doklady. Máte už nějaký nápad, kdo by to mohl být?“

V tu chvíli vešel Florian.

„Ještě jsme neprověřili databázi pohřešovaných osob,“ odpověděl a postavil se do čela lehátka. Podíval se na hlavu oběti a ušklíbl se.

„Proč jí urýzl uši a pak jí je zase přišil?“ zeptal se.

Julia Florianovi vysvětlila, že to nejsou uši oběti, ale pravděpodobně uši nějakého muže. Florian okamžitě zbledl ještě o další odstín.

„Nejlepší by bylo provést pitvu mrtvoly co nejdřív,“ navrhla Julia. „Domnívám se, že v tomto případě musíme počítat s dalším zločinem.“

Florian přikývl. „Dám ti vědět, jakmile bude mrtvola připravená k odvozu.“ Otočil se k Martinu Saathoffovi. „Náš svědek Pavlo Burakov byl už dříve několikrát trestaný za krádež s vloupáním. Neumím si sice představit, že má s touhle vraždou něco společného, ale přesto bychom ho neměli pouštět ze zřetele. Bohužel jsem z něj nedostal žádné použitelné informace. V noci přešel přes plot, aby vyloupil pár kontejnerů. Vylomil visací zámek a narazil přímo na oběť. Obával se, aby ho někdo s tou vraždou nespojoval, a tak zavolał policii. To je všechno. Za celou dobu si nevšiml ničeho nápadného.“

„No jestli jsem si to nemyslel,“ zabručel Martin Saathoff. „Měli bychom se podívat na záběry z bezpečnostních kamer. S trochou štěstí na nich uvidíme pachatele, ať už byl jeden, nebo jich bylo víc.“

3

Před čtyřmi lety

Anne svého muže milovala, ale když se jí teď dotýkal, necítila se ve své kůži. Bříška jeho prstů jí vyvolávala na kůži palčivý pocit. Zhluboka se nadechla a zase vydechla. Nebylo to nic platné. Upřeně se na něj zadívala. Měl zavřené oči a v obličejí se mu zračila vášeň. Anne oči zavřít nesměla, to už teď dokonale chápala. Jakmile to udělala, objevil se *on*. Chlap, který ji před několika měsíci znásilnil. Od té doby už bylo úplně jedno, kdo na ní leží. Vždycky to byl *on* a pokaždé to byly jeho dotečky, váha a silné svaly, které jí násilím roztáhly stehna. Vnikl do ní a ona vykřikla.

„Všechno v pořádku, drahoušku?“ zeptal se jí manžel. Cítila, jak z ní vyklouzl. Konečně se cítila vysvobozená. Trochu se styděla, protože věděla, že by to měla pociťovat jinak.

„Ano, jsem o. k.,“ zašeptala a zavřela oči. Nechtěla, aby manžel viděl bolest, která jí div neroztrhla duši. Nechtěla, aby ji přestal milovat nebo aby měl pocit, že ho odmítá. To zatracené

znásilnění jí v žádném případě nesmí zničit život. Kéž by tehdy nejela tramvají! Už když seděla ve voze úplně vzadu, všimla si pohledů toho monstra. Byla ale příliš arogantní a sebejistá. Ani ve snu ji nenapadlo, že by ji ten chlap mohl sledovat.

To ale byla osudová chyba!

Po třech zastávkách vystoupila z tramvaje a měla jediné přání – dostat se co nejdřív domů. Byla už půlnoc a ona toho dost vypila. Ředitel pozval celý tým na oslavu narozenin. Dělal to každý rok a Anne milovala jídlo u Itala, ke kterému je pozval. Přitom si dal záležet, aby všechno bylo dokonalé. Víno, které vybral, chutnalo skvěle, o těstovinách ani nemluvě. Všichni si tenhle večer opravdu zasloužili. Měli za sebou náročný školní rok. Učitelský sbor jejich základní školy se musel vyrovnat s několika dlouhodobými absencemi ze zdravotních důvodů. Přesto dokázali odpadlé vyučovací hodiny snížit na minimum. Každý z nich k tomu přispěl svým dílem, a proto si všichni oslavu užívali. Anne původně nechtěla vypít víc než jednu sklenku, protože jí červené víno příliš rychle stoupalo do hlavy. Nakonec však z toho byly tři plné sklenky. Podnapilá zamířila se svou nejlepší přítelkyní a kolegyní na zastávku tramvaje. Na refýži se spolu rozloučily, protože musela jet opačným směrem.

Už když se Anne ve voze posadila, všimla si chláпка s tmavýma očima. Zíral na ni rozšířenými, propastně temnými zorničkami. Nejspíš si vzal drogy. Nevšímal si jeho zlověstných pohledů a dál o tom nepřemýšlela. Byla mladá a atraktivní, takže si ji vždycky prohlíželo mnoho mužů.

Za několik minut to na ni přesto bylo moc a přesedla si. Teď seděla zády k němu, takže už nemusela snášet jeho pohledy.